

Tighițul – un pisoi năzdrăvan

Într-o tristă zi de noiembrie, după 13 ani de conviețuire pline de afecțiune, Tighițul nostru ne-a părăsit. Acum îmi fac loc să evoc povestea lui. Primul meu pacient căruia i-am făcut ieșirea în Păclișa, m-a căutat înainte de plecare cu lacrimi în ochi, strângând la piept o pisicuță neagră cu botișor și pantofiori albi. Să tot fi avut vreo două-trei luni. Copilul mi-a spus că mămica lui nu accepta să ducă pisicuța cu el în locuința de bloc din București. Mă ruga să am grijă de ea. I-am promis că o să mă îngrijesc de ea cu toate că, deși crescut printre zeci de animale, niciodată nu am avut de a face cu pisici. După ce m-am convins că se ține scai de mine, am luat-o acasă fără să știu cum va reacționa Pușa la vederea animalului în locuința noastră de la barăci. Am pregătit un capac de cutie de pantofi cu nisip, l-am așezat lângă soba de teracotă și am așteptat sosirea Pușei. Între timp, pisicuța a inspectat toată locuința, nu era mare lucru, pentru că era minusculă, a descoperit cutiuța cu nisip și a utilizat-o așa cum se utilizează o toaletă de către un om, în mod civilizată. Spre mirarea mea, Pușa a îndrăgit-o din prima clipă. Astfel, noua locatară, botezată Pise, ne-a acceptat ca slugi și a crescut văzând cu ochii, devenind o frumusețe. După aproximativ un an, obișnuită să stea numai în casă, venind de la serviciu o găsesc mieunând groaznic, contorsionându-se, culcată pe spate, ca cineva chinuit de spasme groaznice. Am apelat la veterinarul din Hațeg care s-a oferit să vină să o consulte. Tânărul absolvent al medicinei veterinare din București, obișnuit cu animale de companie mult mai mult decât cu ovinele, cabalinele, porcinele și bovinele, clientela sa din mediul rural, se uită la Pise râzând și ne-a spus că este perfect sănătoasă, dar natura își cere drepturile. Ne-a sfătuit să îi dăm drumul afară să-și găsească un partener pe plac. De teama câinilor ce circulau mereu printre barăci am refuzat. După plecarea lui însă am pornit spre cantină, unde știam că își face veacul un motan uriaș și prietenos. L-am ademenit, l-am luat în brațe și l-am dus acasă închizându-l în locuință cu Pise pornită după aventuri sex. Întors la prânz acasă, am găsit locuința într-o stare jalnică, perdelele și draperiile pe jos, fața de masă aruncată într-un colț al camerei, covorul adunat, cuvertura de pat mototolită, dar stăpâniță de Pise furioasă, pufăind. În spatele lăzii cu lemne în bucătărie îl găsesc pe bietul motănoi cu spatele arcuit și coada zburlită, tremurând de frică. L-am prins dorind să-i dau drumul afară, gest interpretat greșit de bietul animal care m-a mușcat de mână urât de tot. Am reușit să-l eliberez de furia lui

Pise, m-am spălat bine cu apă și mult săpun, mi-am pansat rănilor destul de dureroase și mi-am văzut de treburi.

A doua zi, la raportul de gardă, Mircea Blaga mă întreabă ce am pățit, relatez evenimentele spre distracția colegilor, la care mă întreabă dacă nu ar trebui să mă adresez centrului antirabic din Deva. Râzând, dau un răspuns categoric negativ. A doua zi la raport mă întreabă din nou dacă nu am anunțat centrul antirabic, răspunsul meu e tot negativ. A treia zi, întrebarea se repetă cu completarea dacă nu am parcurs capitoul despre turbare din recent apărutele două volume de Balș. Nimic. A patra zi apare cu unul din volume, și azi îmi aduc aminte, avea o supracopertă verde. Na, citește! Ce naiba să citesc?! Nu vrei, îți citesc eu: Mușcăturile unui animal turbat în patul unghiei unei victime sunt în cazul omiterii vaccinării sută la sută mortale. Văzusem în stagii ca elev și mai târziu ca student trei cazuri de rabie. Interlocutorul meu se uita la mâna mea maltratată de motan și arată două urme de dinți în patul unghiei. M-a cuprins un val de căldură. Am dat un telefon la colegul de la centrul antirabic. Mi-a spus că dacă trece cineva pe la el, îmi trimite 6 doze pe care trebuie să mi le injectez paraumbilical. În cazul în care animalul la sfârșitul celor 6 doze este sănătos, pot abandona supliciul. Zis și făcut. Nu știu cum se procedează în zilele noastre, dar pot să vă spun că nu a fost o plăcere să-mi fac cele 6 injecții. Bineînțeles că pisoiul, după 12 zile de la agresarea mea, nu a avut nici pe dracu așa că am anunțat colegul de la Deva că nu mai am nevoie de alte doze. După dezumflarea abdomenului, mă întâlnesc pe malul Râului Mare cu Mircea Blaga. Mă întreabă cu o mutră îngrijorată ce caut pe acolo: Fac, ca tine, plajă. Nu știi că după vaccin antirabic timp de un an trebuie să te ferești de expunere la soare?! Aveam gură spartă și până atunci, dar înjurăturile ce le-a auzit nu cred că și le-a pus după ureche.

La scurt timp după mutarea în castel ne pregătim să plecăm în concediu. O încredințăm pe Pise unei colege nou repartizate în spital, Hertha pe nume. Se angajează să aibă grijă de ea. Plecăm liniștiți. La întoarcere, Pise nicăieri. Intrați în panică, întrebăm ce s-a întâmplat. Aflăm că a fugit

pe fereastra și a fost văzută căzând de la etaj și dispărând în parc la două zile după plecarea noastră. Noaptea, zgomot de afara, Pise murdară, jigărită, zgâlțâie tocul ferestrei, cerând să fie lăsată să intre. Fericiți, deschidem fereastra. Deja după două săptămâni, observăm că burta i se rotunjește. Ajunsă la termen, mă cheamă în camera mare unde Pușa i-a pregătit un culcuș special cu cârpe într-o cutie și, cu un țipăt urmat de o mișcare rapidă, naște un prim pui, negru ca ea, după alt țipăt vine un pușor alb și, în final, unul gri tigrat. O foarte voluntară profesoară de gimnastică, săsoaică, cumnata lui Petru Dumitriu scriitorul care și-a murdărit cuibul scriind despre familiile din elita bucureșteană din care făcuse parte, intră la noi, inspectează pisicuțele, ne întreabă care ne este cea mai dragă, spunem ca cel mai mult ne place tigrișorul cenușiu, pune mâna pe celelalte două și dispare. Întoarsă după câteva minute ne anunță că i-a terminat în pârâul ce curge prin parc. Așa am rămas cu Pise și Tighițul care crescând a devenit o frumusețe. Din păcate, la o vizită a familiei Pop, în concediu, odată cu ei intră vijelios în locuință un foxterier nevăzut înainte și nici după acest eveniment și, cu o furie oarbă, atacă pisicile noastre care se refugiază care încotro. Scos din locuință, foxi dispare, dar cele două pisici se atacă reciproc și, deși separate în cele două camere ale apartamentului, nu se vor mai împăca. A trebuit să ne luăm bun rămas de la una din ele. Tighițul fiind mai mic, am hotărât sa-l păstrăm și am dat-o pe Pise în îngrijire uneia dintre infirmierele de pe secția mea. Multă vreme i-am dus dorul, dar fiindcă nu s-a întors de la Hațeg, m-am convins că o duce bine și este mulțumită cu noul ei cămin.

Așa a rămas Tighițul la noi, demonstrând în cei 13 ani, numeroase însușiri uimitoare, printre care capacitatea uluitoare de comunicare. Ceace nu a fost posibil la Păclișa, la Cadea i-a făcut o reală plăcere, plimbările prin curte, nu fără riscuri. În podul casei, toamna, se muta o familie de jderi care făcea câteva zile scandal, dar apoi intra în hibernare. Primăvara reîncepea mișcarea care îl irita pe Tighițul care odată, scăpat în curte, a urcat pe scara din depozitul de lemne și a vrut să-i gonească pe intruși. Aceștia s-au apărat, l-au mușcat și i-au rupt piciorul. Așa am luat contact cu unalt veterinar tânăr din Săcueni care, după o radiografie, i-a pus piciorul între atele. Cu aceste atele s-a plimbat timp de trei săptămâni. Acest mic animal inteligent, prietenos și comunicativ a fost un substitut de copil pentru noi care, cât am fi avut timp pentru copii, nu am îndrăznit, iar când ne-am dezmeticit din temerile induse de meseria noastră, a fost mult prea târziu. La dispariția Tighițului nostru am resimțit, pentru unii poate pare o aiureală, un doliu autentic, și Pușa mea și-a adus aminte ani de zile în noiembrie de pierderea dragului nostru companion. După pierderea lui, am mai hrănit

pisici în curtea noastră din Cadea, dar niciodată nu ne-am mai legat de un animal, de teamă să nu trecem prin aceeași suferință la eventuala sa pierdere.